

ítróttur

Landsliðið tapti – men við æru!

Spælið hjá føroyska landsliðnum í HM-undankappingardystinum móti Wales mikudagin var nakað av tí besta, vit nakrantíð hava sæð liðið spælt. 6-0 var ein ov stórir sigur, um hugt verður at spælbyti og møguleikum, men liðið misti ongantíð æruna, hóast ikki gekk eftir vild alla tíðina. Talan var ongantíð um avbúking

HM-undankapping.
Wales-Føroyar 6-0 (3-0)

1-0: Ian Rush
2-0: Dean Saunders
3-0: Mark Bowen
4-0: Ian Rush
5-0: Clayton Blackmore
6-0: Ian Rush

Áskoðarar: Uml. 8.000

Dómari: J. Monteiro
Corado úr Portugal

Cardiff – **Tíðindablaðið Sosialurin**. Tey, ið ikki vóru millum teir knappliga 8.000 áskoðararnar í Cardiff Arms Park mikukvöldið, munnu óivað halda, at

ein so stórir ósigur móti walisiska landsliðnum sum 6-0, er ein sannur avsmurningur, ið kemur at sita so fastur, at FSF og øll onnur fótbóltsáhugað kunnu pakka saman í altjóða dysti.

Væl er tað skiljandi, at so verður hugsað, men vit, ið vóru har og sóu dystin, eru neyvav an hesi somu áskoðan.

Við til at skapa dystin

Føroyska landsliðið var hesaferð við til at skapa ein sera góðan og spennandi dyst, ið avgjort ikki lýsti nakran sorgarleik, tá hugsað verður um tað føroyska spælið.

Í dystinum høvdu okkara

menn eins nógv bóltin og mótsøðuliðið, og nógv ferðir – í heilum – var spælt fram ígjøgnum í síðunum við frekum og væleydnaðum skiftum millum okkara spælarnar.

Gott dømi um hetta var størsti føroyski kjansurin, ið Jan Dam fekk í seinna hálfveiki. Her vóru fyra av spælarnum við, og spælt varð eftir bókini – einki minni enn tað.

Hæddarpunktið í dystinum, um hugt verður burtur frá nevnda kjansi, var tað heilt ótrúliga bjargingin hjá Jens Martin av brotssparkinum hjá Ian Rush.

Ikki sørt, at tað er vordíð føroyskur móti at bjarga

tað er lætt hjá Tummás Eli Hansen at dekkja ein alla tíðina reikandi Dean Sanders, ella at tað skuldi verið lætt hjá Mikkjali Danielsen at hingið í Ian Rush, ið snøgt sagt er føddur til at vinna luftbólta.

Eisini sóu vit Toda Jónsson hava so gott tak á Mark Hughes, at hann stórt sæð ikki kundi brúkast til nakað serligt í walisiska uppspælinum, har hann annars er vandna einki minni enn stýrandi rollu.

Offensívt vóru miðvallarnir Kári Reynheim og Øssur Hansen framúr góðir.

Kári var eisini tann, ið legði fyrri við tveimum skotum upp á mál, og so var bara eftir hjá hinum at fylgja upp. Hann ørkymlaði eisini walisararnar rættiliga nógv við sínari nógvu ferðing – serliga, tá hann hevði bóltin. Og tey, ið hava saknað meira samanspæl frá Reynheim, kundu havt revisión í Cardiff mikukvöldið.

Øssur skapti framdrift

Tann spælarin, ið má sigast at vera millum teir allar mest framrættaðu á liðnum mikukvöldið, var »nýggi« Øssur Hansen, ið royndist sera væl á miðvøllinum, og ferð eftir setti hann rættiliga framdrift í spælið. Krússaði við walisarunum, sum vóru teir bert vanligir runavikingar ella okkurt líkandi... Væl gekst hjá Jóhanni at

stýra verjuni, hóast hon eitt nú ikki so ofta fekk roynt rangstøðufelluna, ið eftirhondini er vordin ein føroyskur spesialitetur.

Walisisku málini fingud okkara menn í fleiri førum ikki gjørt so nógv við.

Tað fyrsta var ein long avlevering frá Clayton Blackmore, ið spældi Ian Rush rættiliga leysan. Hesin hevði tað neyðuga hepn við sær, tá bólturin fyrst streyfaði fingrasnipparnar hjá Jens Martini Knudsen, fór á stongina, rullaði eftir strikunum og hevði akkurát verið innanfyri, tá Tummás Eli Hansen kom stormandi og sparkaði burtur.

Eisini annað málið hjá Ian Rush til 4-0 var eins heppið.

Sera heppin mál

Yvirhøvur var tað galdandi fyrri málini, ið komu í dystinum, at tey vóru sera kontant. Har var bara einki at gera, tá walisararnir ósvikaliga brúktu teir opnu kjansirnar.

Satt at siga hevði Wales ikki serliga stórt spillprosent í sínum royndum og atsóknum á føroyska málið.

Hinvegin var verri hjá okkara monnum, ið við nakað av hepn aftrat høvdu fingið tvey ella trí mál. Nakað, sjálvt teir ítarstu walisisku ítróttarvirkj-

Hvat hundan vinkar hasin linjuverjin nú fyrri? tykist Jens Martin Knudsen at hugsa. Mynd: Hilmar Jan

Eingin dreymabyrjan

At Wales kom framum so tíðliga í dystinum, var ikki nokur dreymabyrjan, men hetta knekkaði ikki teir føroysku spælarnar, ið hildu fram við at stríðast um hvønn bólt.

Og hvør torir at siga, at